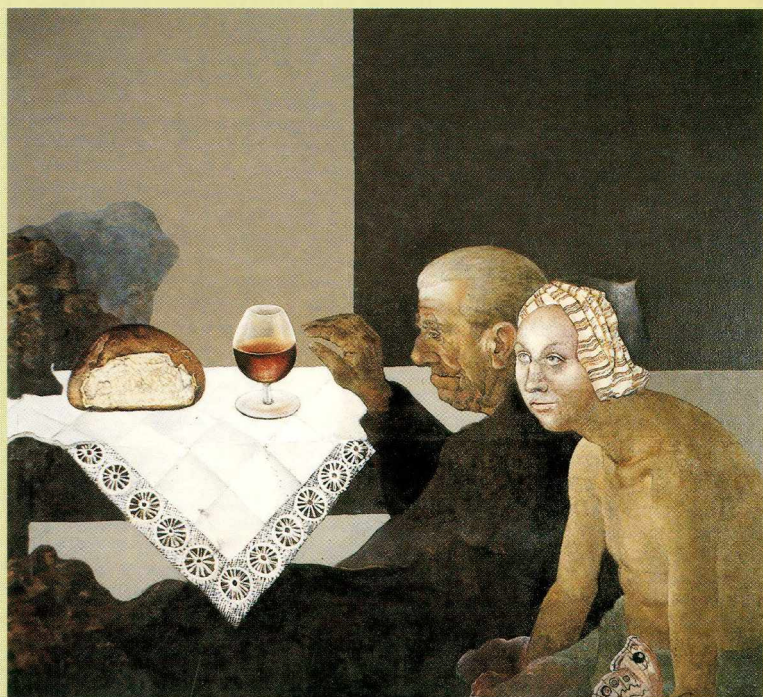

Верослав Стефановић

ДЕТАЉИ НЕГАТИВА

ПОЕЗИЈА ДАНАС

886. 1-1

сигнатура

✓ 167496

Верослав Стефановић
ДЕТАЉИ НЕГАТИВА

ЗАВИЧАЈНИ
ФОНД

повеља

Едиција

повеља

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига двадесет прва

Уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Рукопис *Дејалџи негатаива* Верослава Стефановића
награђен је *Годишњом наградом Књижевног клуба Краљево*
из донације др Хранислава Милошевића.

Слика на корици:

Станко Зечевић: *Пред врајима сна*, уље на платну, 140x120, 1993

Верослав Стефановић

ДЕТАЉИ
НЕГАТИВА

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”

И
КЊИЖЕВНИ КЛУБ
КРАЈЕВО

2004

Стефану

ИГРАЋЕШ СЕ ДУГО

ГЛАС

У крштеници је уписано
Мушко име, од славља, слављено.
Прво, нико га није схватио озбиљно.
Био си као псић пред немоћним плотом.
Тек када си ушао у коло,
Надрастао дете,
Када си осетио мирис маља
И украо трешње,
Рекли су:
Одрасџи, одрасџи.

Беше касно.
Човек си, окренут свету,
А јурцаш по киши, певаш,
Дробиш себе.

*Играј се, играј,
Играћеш се дуго,
Чујеш глас.*

ОСЕЋАЊЕ ВЕРЕ

Наша стара кућа, тик уз забран
Приповеда: висину, дунђере,
Укрштање камена.
Ветар из правца Голије,
Из свих голих праваца, исправља рогове.
Историја дувара цури,
Коморе се пуне, кап по кап.
Слушао сам:
Наши су чупали корење, ту,
Побеђивали љубавнике големих жена,
Рађали јунаке,
Умирили од пчела,
Сањали Дубровник,
Продавали диње,
Деци даривали млеко и мед,
Оно мало ватре,
Собу за молитву,
Бескрај који мотри на стадо,

И милостиви чељуст, прасловенску.
О, радости у Свецу, у осећању вере.

ГОСПОДИНЕ

Данас нисам ту.
Звучи обично, као трава.
Већ ме боле удови од говора,
И благог додира ветра.

И сутра нисам,
Бележим простор око града,
Измишљам госте.

Јуче нисам био;
То је већ тајна, *нисам био тајна.*
Могла је да буде поноћ
Када сам ушао у Обичност.

Радујем се, господине.
Ипак, облачим кошуљу.
Твоје хаље.

ФОТОГРАФИЈА ОДСУСТВА

Уоквирена вратима, не мари за простор,
По навици подељена погледима, та крава
У одсуству опасности тражи саучешће,
Разум тражи кофу воде.

У недостатку ратних буђења,
Са каменом као јаслама, ту рађа се мисао
Што прошлости дугује сваки нарамак,
Добра рука још да је ту.

Само крава, власник у Долу,
Минирано Поље, инсекти у ијекавици
Дариваној од заноса и успона у језику.
Брдо, брег или вршак нарастали су са роговима.
И Цркву је појила белином.

Видесмо је, памтим,
Тридесет првог јула,
И увек кад мишљасмо
Да одрасли смо.

Сад муче у препуној камери,
Где и сами смо заборављени.

УВЕК ИМАШ РЕЧ

Тешко је признати,
Али заслужио си признања.
Поуздане податке о себи немам,
Ни о твојој сталности.
Слушај, не реци ником.

Напиши, ако те је страх
Од страха мог,
Овом травком,
Облачјем паперјастим.

НЕГАТИВ НАГОВЕШТАЈА

Прво, само назирање
Дрхтавог играња,
Можда је то обично подне
Изашло из оквира дана.
Зашто руку не пружим
Човеку без успомене,
Тек да се назру слутње?

Узалуд пост, сазнаћу касније,
Када се приближе јестива.
Чекам видарски савет:
*Нека зри бољка,
Болећеш и ти њу
Кад не буде имала ни слику
У коју може да кане,
А камоли црно назирање
Пошмуле песме с којом срасиаш.*

БЕЛА НЕДЕЉА

Овде, иза брда, чујем
Ветар што урличе, преко, пеује:

Мајке уоквирене децом
Тимаре дивље поље.

Бела недеља је сутра
Наивно (тако су рођене) слуте повијање.

Ипак, чешљају се, свечери
Погледом младе.

Свиће недеља, буде се чељад.
Роса снажи лице, гологлав сам,

Милујем јаре, поглед њиме упрегнут,
Остављам озвучене слике, одох под лицу.

Удишем пчеле, руке су под главом,
Пада труње, осећам падају

Дуго слућене власи.

ТРАЈАЊЕ, ПОСЛЕДЊЕ ВЕЧЕ

И као што рекох давно:
Додај ми мало,
Сна, из оне руке
Из које додајеш млеко детету,
А сакупљаш молитву за дан.

И као што рекох тихо:
Буди пророк,
Стави мало хлеба, мрвицу времена,
Једног ме помилуј, окуј погледом,
Одведи до реке, напој, чекај.

И као што сањах:
Певај ми тише,
Измишљај речи, умеш.
Поравнај постељу, отвори врата,
Нека уђе ваздух, непогода, ако сме.

И као што сањах:
Спавај, до мене, ухвати
Реч која те буди,
Сањај одсуство звери.

Желим игру тела и луди месец
Ове, последње вечери
Што траје од када старимо
Једно у другом, у молитви.

МИР БОЖЈИ

Између наших тела прохуји бол.
Знам одакле долази, с ким,
Са годинама
И рукама пруженим унутра.

Необрађено је опет поље.
Украдени цветови се множе,
Бунцају, уместо да певају птице
И отимају драгоцену реч.

Јесте, наивно сам летео,
Веровало бајкама из њеног скута,
Трампио осмехе.
И ратовао, ратовао.

Мир божји, прословим и сад,
Изнесем окрепу,
Пре него се врате трамплени дани,
А Бела недеља
Заувек остане између два тела.

ТВОЈА КИША КАСНИ

УПРЕГНИ ДАН

Безопасан, лако корачам.
Пут је песма, изложени акт.
Смишља́м почетак неке давне песме –
Спава она у мојој речи.

Присваја́м све наредбе:
Узми папир, прибор
За писање, обриши кишу са окана,
Пробуди Стефана,
Донеси воде, разгори ватру,
Истражи атлас, утишај ветар,
Сачувај државу што не́ста.

И заповеди допиру из давне слике:
Брзо се помоли, погледај небо,
Додирни икону, зрнце соли,
Додај кашику, пољуби дете.

Упрегнут,
Једином наредбом,
Прежем дан.

У ПОСЕТИ

Подне ухваћено у слици:
Четинари, вода, мирис соли,
Птице из сонета.
Волео бих да отворим
Неку сличну, осунчану књигу
Да шуште кринолине.

На наспрамном зиду
Календар за текућу годину.
Цича. Месец вељача, старица и старац са децом
Испред камених цигли
По повратку у разорени град,
Можда Купрес. Огољени предео
Клизи ка Дуждевој палати.
У књигу коју већ отварам негде.

А пара
Из дечијих ноздрва
Силази тек ка пари ове кипуће супе
Што са сиротињског шпорета
Мами.

ПОЛИГОН

Изгажени мрави.
Поисли војници,
Дремају своју смрт.
Дан је, тутње тенкови,
А камелеони измишљају боје.
Радознале девојке беру
Јабукe кожаре, чекају
Поподневну смену.
Љути команданти.
Командују:
У ров!
Заувек.
Ровови послушно
Иду у ров.

ТВОЈА КИША КАСНИ

У флашици са етикетом
„Опасно по живот”
Пронађох неко сећање
Уцртано, можда, на мом длану
Кад је расцветала Циганчица
Говорила, промукло:
Овог пролећа твоја киша касни.

Пролеће понекад
Доплови доведе, бескишно, да,
Да сачека нечију косу, руке што моле,
Старе разгледнице,
Све што икад каснило је.

Закачена за неки други шињел,
Циганчица опет чита књигу коју волим,
Шапуће другом:
Срце ме боли, господине,
Поведи ме на море.

Напрежем чула,
Као да све капи
Добују у мом пролећу, олиштавам –
У тами заборављена бочица.

ДАЛЕКО

И уместо
Да смо онда
Изабрани да нас
Упрегну,
И да се бацимо што даље,
Ми се обрушисмо на памћење.

Ми, заточници уживања,
Силазили смо све ниже
Да дочекамо јутро.

Чекасмо, сити лутања
По крхотинама.
И још сањамо библиотеку.
Залудни копачи,
Претурамо по годинама,
Тражећи читуље
Да мрак сабију.
Ту, где и двоножац
Са зверима трага.

ПРЕД ЗОРУ

Гледам онај велики Трн
Што се повија ка путу
И смета, деци.
Хоћу да се склоним,
Замах косиром, и удри.
Црни се зној.

Сањах пред зору:
Породила се касно,
Тек у тридесетој.
Удахнула је ветар,
Да сачека на утрини плач,
Повише Живојинове куће.

Гледам онај велики Трн,
И мислим: пркоси будућем рату
Исто као цвет начет цокулама
Кад су ратници прелазили
С једне на другу страну.
Сад прелазе из уџбеника у уџбенике,
Изнова начињу историју.

Сањах:
Све се враћа на почетак,
Плач милостив
Као белина, као јутро.

Крчим богазе
Да деца проходају.

ПОВРАТАК

Пред зору се чује радост.
Миловање плачног времена,
Понећеш парче хлеба и мало тоpline.
Носиш тескобу, ову собу,
У инат невидљивим птицама
Што бележе сваки покрет.
А могао си опрезно, не будећи се
Да срчеш воду из шаке,
Да питомиш вучиће
Слутећи трајнији камен.

Разастиреш ситна сећања,
Траву чупкаш из лисичијег јарка,
Милујеш врбе.
Понећеш прашину
Да ножицама буде стишан корак.

Ниси крив ни за једно крваво лето,
За необране плодове,
За време понижено на перонима.
Коров буја на ногавицама,
Ником потребно семе,
Као врапци на армираним прозорима.

И град је твоје дрво
И ту ветар може да донесе сан,
Да буди.

У ХЛАДУ

Ако га има,
Надохват реке,
У шетњи обалом,
Поред уморних и црних купача.

У том распореду, расплету, себе растварам
И делим, свакоме шта треба.
Трљам руке,
Испијам последње капи
Неког давног сока
Да нико, сем мене, не види
Страшан дан.

У хладу, ако га нађем,
Отргнутом од мрака.

НА ТОЧКОВИМА

Трчим, трагови ме зову,
Изломљени портрети мудраца,
Вичу, свакодневно.
Заборав цигански, као у песми:
Улазим у аутобус, у празног себе,
Хватам погледе, узалуд промаја,
Зайварам, йомери се најред, у недоглед.

На другој страни,
Свежина предела, уредно сложених
У брзом сећању, ухваћених у оку,
Свуда у телу, а већ се гурам.
Читам наслове, док цуре по мени.

Трчим ка босим годинама,
Ка црвеном возилу,
Прашине, коњима упрегнутим
У галоп бесанице.

Да, упорна киша,
Поред пута канали затрпани.
Плаћам карту, слушаам коментаре.
Време уклештено између тела.

Пада дан по нама,
Аутобус не стаје, хвата залет.
То ме плаши.
Да макар утихне музика.

ЖАР

Идемо из јужне државе.
Старим путем,
Долином предела, векови остају за нама,
На узвишењима камени градови,
Осветљени.

Гавранови успостављају ред.
Са дрвене полице у кафани мотре:
Карлица, пегла на жар и лула.

Крупне очи у тишини,
У фуруни догорева багрем,
Гледам угао из којег се
Одвијао рат.

Тај жар на полици
Да ли сам и ја,
Или метал, хладан
И нагризен?

ПУТ. СЕОБЕ. ИЗБЛИЗА: ВОЉАВЧА

Видим много дуња,
Као да никад нисам прошао
Поред осунчаних латица
И цркве, брдом изнад манастира.

Тамо где су одмарали ратници,
Земљоделци у мирисној трави,
На пропланку будуће мапе,
Подигоше брвнару, да скину сукно,
Да се прекрсте,
Људи склони секирама.
Ето, сахрањивали се и ишли даље.

Без крова, само тамом
Надиру још,
Чујно молећи дубове.
Расцветало се
Семе испод стопала.

РАСПАРАНИ ШАВОВИ

РАСКОРАК

Звала је песникиња,
Тражи хлеба, кору.
Још у аутобусу је
Препознала своје јагње,
Трепет завичаја.
Чим сам скупио минуте,
Спаковах сакупљене књиге
И послах. Добро, и нешто ситнине.

У спаваћој колиби,
Замишљајам како је код ње.
У њеном крцатом уму.
Одједном, обре се мисао,
И оде за ветром, за точковима.
Покушавам поново,
Враћам сат, зовем воду,
Бодрим лепет.

Раскорак, диван, ипак,
Кад између два јутра
Тонем у живо блато.
Једноставно, није ми до поезије.
А опет ме нема.

ОПОРАВАК

За све који су кренули
У опоравак
Занос из прстију и даље се чује.
За оне застале у блату, иза кућа.
У стари јарам
Сва места су утонула
Чим је пресушио бунар.

Пијем давно вино и судим
О погнутој силуети,
О стази између нас.
Потом: осушено месо,
Незвани гости
Листају ненаписану књигу.

Махнити прсти
Чупају мук
Из мене.

ЧИМ ПАДНЕ НОЋ

Журиш,
А воз полази тек када се
Отвори капија у твојим недрима.
Реци, пре зоре, да време је ту, још
У отиску земље, у детаљу станичне фасаде,
У тигању из којег смо јели
Чађаву сланину.

Чим падне ноћ – склањаш се.
Јутро се унапред хвали белином,
Али ти цитираш прекоокеански дан,
Докове, офарбане дланове.
Остани, још да сумњамо.

Не жури, сачекај да се зажаре светиљке
На углу. Станична липа бележи одласке,
Зато буди близу година, завири
У радничке торбе.
Писак локомотиве удени у нешто,
У јутарњу вест, макар.
У иглу која поништиће сваки твој пласт.
Погнутих рамена, дочекај јачу зиму
И, чим ноћ падне, иди.

РЕЧ

Време је да измеримо простор,
Понекад само речима.

При уласку у Галерију,
Спазих упозорење у неколико речи,
И голубове.

Српска академија наука,
Изложба слика Владимира Величковића.

Тражим (само то) да ноћ није моја.
Велика платна разапета
Као тетиве, жиле.
Бојажљив, слике гледам с бока.
Тражим најбољи пут у бојама.
Да ли о томе причати?

Не сећам се злих времена
Кад речи беху пуко сећање боја.
Чујем,
После свега, сада:
Ноћ није твоја.

НОВИ ПАЗАР

Пазар је нешто увек ново,
Распаране шавове вешто обнавља,
Прича о води чим се сагне
Да дохвати звона и сенку
И далеке гласове веже.
Ено: сватови галопирају низ реку.
Нека нова платна, пастрмке у њима,
Вода у кавезу.

Спајао сам гласове
Данас, у шетњи, као зограф
Бирао источни део неба,
После: грицкао у кину блистави ум,
Желео лагоднији сјај
За сваки наслућени лик.

А у даљини песник Личина.
Будући песници у трошним школама,
Сви од првог до петог разреда.

Пазарим акценте
Да поправим кровове
С којих се обрушава прича о води.

Сваки дан завршава на роштиљу,
Рече улични продавац
Увлачећи дим.

ПАСТОРАЛА

На обали неба
Стали смо
Да одморимо крв,
Да одморимо птице
И марву.
Дуг је пут
До Реке и Зелене долине.

Цркву правимо
Обале спајајући.
Да се прекрстимо још,
И крв, тек рођену
Окупамо светом водицом.
Правимо,
Пристадосмо
Да кости
Облажемо ватром.

1992–2003

ЈУТРО ПЕСНИКА

Ниси памтио када су ти
Бацали отиске речи
И ниси хтео да проспеш се
Пред боговима,
И свицу да се наругаш.

Зато (што) још
Одузимаш нож брату
Док се гомилају
Ноте у злослутни пој.

Ти си сада, чујеш.
Да никад више нећеш бити
Свој господар, знао си

Кад отиске си
Прве примио.

1992–2003

УНУТРАШЊЕ НАГОДБЕ

МАЧКА КОЈА СПАВА

Тек, излазим,
Кад: неко гребе по мени,
Музика шапуће,
Стефан се негде игра праћком,
И мачка која спава.

Још је јутро,
Далеко је, мислим, дан.

Притисак са дувара,
Зуји мува,
Удара по зрацима,
Светлост се ослања о крилца.

Још је јутро,
Далеко је, мислим, дан.

Под јастуком књига,
Левим покретом листовима,
Мирише дуња, мајчин тигањ,
Протежем мисли, отварам се,
Игре сањам.

Јутро,
Далеко, мислим, је дан:
Игре су близу.

СВАДБЕНИ ЛЕТ

Чудесно јутро.
Она бира дан да се удоми.
Могуће је, мислим,
Ојачати тајну.

Ево је пред вратима,
Снена као роса, лет.
Тренутак за малу срећу: да се пода
(Последња жеља девице)
Рукама непознатог ратника.

Враћа се у дан, доноси воду,
Умива чисте руке.
Забављена пословима,
Влажи сећањем и лишће дуда,
Свилу, сву свилу будућу.

Разуме положај свог краљевства.

ОДОХ, У САН

Бришем дан,
Непрестано ударам
По травнатор крвету,
Испијам чашу црног погледа.
Одох на спавање, рекох
Љубави до мене.

Збуњен, журно плетем,
Шум непознат,
И складно пресецам вене,
Увелико ноћ,
Пробуди ме кад дође
Дете у мене, рекох
Љубави до мене.

Свирају у предграђу
Ремете, сред пића, сан.
Поноћ потмула, неко би из мене.
Она гледа ме, мирисом јоргована.
Склони поглед
С љубави, да пренеш.

КАСНО УВЕЧЕ

Обрнут дан тек дохвата руке.
Читам: капи изникле у звук.
Мучи ме данашња прича, говор о ћутању.
Стрепим, да ли ћу измаћи онима иза,
Што зујањем показују време.
Своје руке нудим
Мајсторима, уједно да поправим сат.
Приносим бреме отежало.
Полако, каже мој дамар, полако.

Мој друг и ја идемо у биоскоп,
Он има пет година,
Свраћамо у библиотеку
Да видимо насмејане девојке,
Једна му даје кришку јабуке,
Своје устрептало срце
Издељено њихањем колевке.

А после, много касније,
Вишња, она чији сам плач блажио књигама,
Ми дотура тему
За рад из матерњег:
„Љубав, рушилачка и стваралачка снага”.

Гоничи паса ме буде.
Да ли измичем лавезу
У овом језику,
У било ком?

ЦРНА УДОВИЦА, СТВАРНО

успомена из Херцеговине

У светлости једне од српских земаља
На којој су и безбожни ратовали
За пукотину, звук нас опомиње:
Расте у Поповом пољу зебња, као месечина.
Као велики скок.
Ту, испод тикве, као сврдло, као подне,
Борави црна удовица, људска судбина.
Рука без страха, такла је ратове,
На сламку од жила дозива паука.

И она, Црна, улази у теглу
У густиш склупчаних очекивања.
Лелуја цезура песника: *шћо даље од мене.*
Нека, има места за њу, рекоше.
За њу, серум у црном.

По повратку, кад камен је
Још дисао у стопалима, видех
На Дечијем одељењу Библиотеке
Омиљени осмех, и: књиге пуцају од страха.

Ево, најдража моја, паука.
Заувек, као што доликује љубави,
Мреже су разапете.

СТВАРНО ЈУТРО

Није извесно да урадио сам све
Како је требало.
Грешило се и кад сам длан пружао птицама,
И кад сам одбијао позиве за ратне вежбе.

(У, можда првом, стварном јутру,
На путу за теревенке
Где је било мало снега,
Реч беше нешто најтеже што је
Требало да унесем.)

Како је Она,
Рекох на почетку, и на крају.
Тамо где је високо небо
Угледах себе.
Ћутим о некој љубави,
Можда стварној.

Још су трагови поред пута.
Све што је требало да изгори
Још гори и гори.
Тихо је јутро, и без неба.

УНУТРАШЊИ ПОСЛОВИ

На другој фотографији (прву смо изгубили)

Брат и ја стојимо:

Дуге чарапе, кариране панталонице.

Као витезови, остављени,

Испред саксије са хризантемама.

И другим узицама.

Ко је од нас заробљен, јасно се види.

Кад је поветарац одахнуо свежину

Дигао сам руке,

Ка тек омалтерисаном зиду.

Сад видим трегере

Окачене преко рамена и

Нагли осмех, мајка узалуд

Лиже наше обрве.

Да ли

Зато дрхтим када у мени

Проговори жижа дамарања?

Да ли је оно што тражим

Увек укопано

У давно пролеће?

ПОРУКА

Верици

После тебе, волим
Да стрепим, да улазим у поплаву,
Да пазим како дишем,
Да шапућем у утроби митске рибе.

Трава усахла, далеки океан
Кваси цвет изникао у леду.
Таман попут мантије, удара у чело,
Што узвраћа му изнутра.

Покушавам да кажем
Истину о теби, твоју влажну срж.

Шаљем вести
Које ће прикладно да стижу
До прозора, до руку,
Твојих очију, до пчела, заљубљених паса,
До нашег ништа.

Чекаћу те
На бедему ратном,
Јер нема више куда
Наш кружни пут.

Ето, капни у траг
Да табани с непослушном прашином
Срасту.

СВАДБА У ОКОЛИНИ НИЧЕГ

Младе ничега нису жељне
Ни бистре сузе, ни чистих пешкира,
Изатканих од танких олуја
Онда, када се певало јабуци.

Родитељи позивају у коло,
Ситно семе да изникне.
Поноћ. Ми нестрпљиви,
Чекамо додир, потонуће у испарења,
Мирис кише дубоке.

И ово је вече нечије,
И ово доба, музика непозната,
И све тиша. Младенци машу из крошње.
Свијају гнездо, мисао да стане,
Да у коло уђе.

ПЛАВЕ ВЕЧЕРИ, ДАВНИ ЛЕПТИРИ

Плаве вечери, само лептири.
Ми у подножју столова,
Играмо, певамо, љубимо се,
Ти свиращ, брат

Станислав иде у војску,
Неко пуца у бели облак,
У његов обрис.
Нежно се додирујемо,
Бежимо од страха.
Пашће киша, крцати столови.

На средини утрине
Сијалица жмирка,
Стојиш,
Пребираш по хармоници;
Закопчаваш се,
Речи се множе као дугмићи.

Очеви још нас траже у шашу,
Још бежимо у свице, у ноћ.
Сећам се твоје свирке
Док спаваш
У свету другачије плавом.

НИСИ ЧУО

Стрицу Милутину

Од када знам ниси чуо,
А ипак си нас молио
Да ти причамо и певамо.
Срце је твој слух.

Боље си сањао од свих.
Ветрови и киша беху речи,
И кад је славуј певао,
И када си испод камена збирао
Пројине честице.

Бринем за распоред речи,
Лишће жути на образима.
Ето, сви су казали по коју,
Само ракија клизи низ душу.

Када си одлазио, ниједног покрета,
Макар: не могу по хлеб,
Нахрани краве, издроби со.
Најзад, одмараш се.

Кад су чезом довели чедо,
Причали су: коњ се разиграо,
Крикнуо си, чини ми се,
Непоречивост трајања,
У коме да ли сам?

О ПЕСНИКУ

Верослав Стефановић рођен је 1951. у Адранима.

Објавио је књиге песама: *Расивор жриве*, *Посебне игре*, *Људи на киши* и *Сам животи*.

Живи и ради у Краљеву.

У ОВОЈ КЊИЗИ

ИГРАЋЕШ СЕ ДУГО

- 7 Глас
- 8 Осећање вере
- 9 Господине
- 10 Фотографија одсуства
- 11 Увек имаш реч
- 12 Негатив наговештаја
- 13 Бела недеља
- 14 Трајање, последње вече
- 15 Мир божји

ТВОЈА КИША КАСНИ

- 19 Упрегни дан
- 20 У посети
- 21 Полигон
- 22 Твоја киша касни
- 23 Далеко
- 24 Пред зору
- 25 Повратак
- 26 У хладу
- 27 На точковима
- 28 Жар
- 29 Пут. Сеобе. Изблиза: Вољавча

РАСПАРАНИ ШАВОВИ

- 33 Раскорак
- 34 Опоравак
- 35 Чим падне ноћ
- 36 Реч
- 37 Нови Пазар
- 38 Пасторала
- 39 Јутро песника

УНУТРАШЊЕ НАГОДБЕ

- 43 Мачка која спава
- 44 Свадбени лет
- 45 Одох, у сан
- 46 Вече тек претходи
- 47 Црна удовица, стварно
- 48 Стварно јутро
- 49 Унутрашњи послови
- 50 Порука
- 51 Свадба у околини ничег
- 52 Плаве вечери, давни лептири
- 53 Ниси чуо

- 55 О песнику

Верослав Стефановић
ДЕТАЉИ НЕГАТИВА

Едиција

повеља

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига двадесет прва

Уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Рецензенти
ГОРДАНА ТИМОТИЈЕВИЋ
МИЛОЈЕ РАДОВИЋ
МИЛОШ МИЛИШИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА „СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО
КЊИЖЕВНИ КЛУБ КРАЉЕВО

За издавача
ДРАГАНА ТИПСАРЕВИЋ
МИЛОШ МИЛИШИЋ

Главни и одговорни уредник
ГОРАН ПЕТРОВИЋ

Оперативни уредник
АНА АВИЋ

Ликовна опрема
ДРАГАН ПЕШИЋ

Штампа
АНАГРАФ
Краљево

Тираж
500

Краљево
2004

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41 – 14

СТЕФАНОВИЋ, Верослав

Детаљи негатива / Верослав Стефановић. – Краљево : Народна библиотека „Стефан Првовенчани” : Књижевни клуб, 2004 (Краљево : Анаграф). – 60 стр. ; 20 цм. – (Едиција Повеља. Библиотека Поезија, данас ; књ. 21)

Тираж 500. – О песнику: стр. 55.

ISBN 86-83047-30-X

COBISS.SR-ID 111283468

Народна библиотека
'Стефан Првовенчани'

П 821.163.3/.6-1

СТЕФАНОВИЋ В.

Детаљи негатив

000167496

COBISS 0

КРАЉЕВО

И овога пута Верослав Стефановић троши ону грађу која је била темељ његовим досадашњим остварењима. Знани су то предели, и дословно пренети из песниковог окружења у текст. Стефановић и природу и баштину и цивилизацијско расуло дотиче песничком сликом. Међутим, та слика је сада развијенија и уметнута у асоцијативне склопове који доприносе да се лирски субјект у трагањима и недоумицама приближи читаоцу, онолико колико се свет, упркос тумачењима, удаљава.

Живорад Недељковић

повеља